

stalostního jmění tato hotovost per 12.000 Kč nalezena nebyla. V tomtéž kufříku však nalezeno bylo 540 Kč, jež si tam zůstavitel uschoval a které do aktiv pozůst. pojaty byly. Zařazení částky 12.000 Kč opřel o § 104 nesp. pat. Rekursní soud usnesení potvrdil.

Důvody: Do stavu jmění zařazena byla též hotovost 540 Kč, o které stěžovatel A. v protokolu uvedl, že činí si na ni nárok sám, poněvadž kufřík náleží jemu a tudíž i 540 Kč, které si tam zůstavitel uschoval. Tímto skutkovým tvrzením doznává stěžovatel, že zůstavitel měl nad kufříkem tím skutkovou moc, spojenou s vůlí nakládati s ním jako s vlastním (§ 309 obč. zák.). Proto, když ostatní zákonní dědicové tvrdili, že zůstavitel prodal v polovici ledna dva voly za 12.000 Kč a že si tuto kupní cenu, hotově mu vyplacenou, uložil do téhož kufříku a klíček od něho si vzal sám, stěžovatel A. nemůže popřít, že zůstavitel se v oné době v držbu hotovosti té skutečně dostal a nedovedl ani vzdáleně naznačiti, jak zůstavitel s hotovostí tou v tak krátké době — od polovice ledna do 21. března — naložil. Nemohl proto první soudce odporovati návrhu ostatních, dědičky oprávněných osob, na zařazení hotovosti 12.000 Kč do pozůstalostního jmění.

Nejvyšší soud vyhověl odvolacímu rekursu pro zřejmé porušení zákona a zřejmý odpor se spisy a usnesení nižších soudů změnil v ten rozum, že se částka 12.000 Kč z poz. aktiv vylučuje. **Důvody:** Pozůstalostním spisům zřejmě odporuje skutkový předpoklad obou nižších soudů, že sporná hotovost 12.000 Kč byla v době smrti zůstavitele v jeho držbě (§ 97 nesp. pat.) nebo jako nesporné vlastnictví v rukou osoby třetí (§ 104 posl. odst. nesp. pat.), zde stěžovatele A. Není však zjištěno, že zůstavitel měl spornou hotovost uloženou v kufříku stěžovatele A. v době smrti a že v době té byl v její držbě.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. prosince 1924, č. j. R I. 947/24.

Dr. Jos. Mrůzek.

*Spolupachatelství na zločinu podle § 81 tr. z. či pře-
stupek podle § 312, 314 tr. z.? Spolupachatel odpovídá
též za jednotlivé činy svých společníků, jakoby je sám
předsevzal.*

Obžaloba spatřovala zločin dle § 81 tr. z. obžalovanému K. T. za vinu kladený v tom, že dne 11. listopadu 1922 v D. se spoluobžalovaným A, B, C nebezpečně ohrožovali obklopením

a brozením zafatými pěstmi, deštníky a holemi službu konajícího strážníka H. a proti němu skutečného násilí použili, aby mu v pronásledování D. překáželi.

Nalézací soud uznal obžalovaného K. T. vinným jen přestupky podle §§ 312 a 314 tr. z. spáchanými tím, že dne 11. listopadu 1922 v D. službu konajícího strážníka H., tudíž osobu v § 68 tr. z. jmenovanou skutkem urazil, hroziv mu zafatými pěstmi a dále že se vměšoval do jeho služebního výkonu.

Tento výrok napadá zmatečná stížnost státního zastupitelství důvody zmatečnosti č. 5 a 10 § 281 tr. ř. a nelze jí upřít oprávnění již s hlediska poslednějšího důvodu.

Rozsudek zjišťuje mezi jiným, že strážník H. po předchozím výstupu s obžalovanými spěchal civilnímu strážníkovi St. na pomoc, aby prchajícího D, kterého St. chtěl odvésti, zatkli, že však byl v Kř. ulici ostatními výtržníky obklopen, při čemž tito naň útočili holemi, deštníky a zafatými pěstmi, že mezi výtržníky těmi byl obžalovaný K. T., který proti H. útočil zafatými pěstmi, a že se mu postavil do cesty, aby mu zabránil pomoci strážníku St. při pronásledování D.

Vzhledem k těmto zjištěním, jakož i vzhledem ku předchozímu společnému vystupování výtržníků, mezi nimiž byl též obžalovaný K. T., dlužno po stránce právnické zdůrazniti, že na závadnou činnost obžalovaného a oněch výtržníků, kteří s ním strážníka H. obklopili a tomuto holemi a zafatými pěstmi vyhrožovali, dlužno pohlížeti jako na jednotnou, tudíž jako na činnost spolupachatelů, poněvadž k ní došlo z téhož podnětu a rozhodnutí, při téže příležitosti, ježto splývala časově i místně v jedno, takže nelze počiny obžalovaného K. T. oceňovati neodvisle a zvláště a podřadovati jednotný čin, jež naplňuje skutkovou povahu § 81 tr. z., pod dvě různé skutkové podstaty.

Také úmysl, jež tento obžalovaný s ostatními výtržníky podle zjištění rozsudku sledoval, byl týž, totiž znemožniti strážníku H., aby pomohl strážníku St. při pronásledování D. Činnost K. T. byla proto s činností druhých spolvinníků spjata pojítkem záměrnosti takže u všech šlo o vědomé, týmž zlým úmyslem nesené spolupůsobení při tomže násilném a výhrůžném jednání. V takovém případě jsou všichni pachatelé výkonnými orgány jednoho záměru jím společného, následkem čehož odpovídá každý z nich za společnou jimi předsevzatou činnost, jakož i za výsledek ze společné činnosti vzešlý a je nerozhodno, zda jeden z pachatelů podnikl více než druhý a zda měl

větší či menší podíl na přivodění zamyšleného výsledku. Podle toho odpovídá spolupachatel nejen za celkový čin, ale též za jednotlivé počiny svých společníků, takže ohledně těchto má se věc tak, jakoby on sám počiny ty byl předsevzal. V důsledku toho padají K. T. k vině i ony pohružky holemi a deštníky, byť i sám byl takto nehrozil.

S hlediska tohoto je skutková podstata zločinu podle § 81 tr. z. v objektivním směru dána a je proto stížností dovolávaný zmatek podle č. 10 § 281 tr. ř. opodstatněn.

Z důvodů rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. ledna 1925 Zm I 476-24-7.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Dr. Frant. V. Procházka: **Rozpravy o zločincích jako úvod do kriminální psychologie a sociologie.** Lidové příručky právnické sv. 3. V Praze 1925. Str. 123 — 16°.

Spiskem, v němž jsou sebrány články uveřejňované porůznu v denních listech, pokouší se autor popularisovati kriminální psychologii a sociologii. Volí si jednak temata povahy všeobecné, jednak se dotýká význačných soudobých zločinů (sestry Teigovy, atentát na dra Rašína, proces Hildy Hanikové). Kromě účelů popularisačních snaží se autor svými výklady vzbudit zájem o studium zločinnosti »v řadách policie, četnictva, personálu trestnic, soudcovstva«. Chtěl-li však tohoto cíle dosáhnouti, pak neměl se spokojiti se zcela povšechnými poznámkami o pracovní metodě (str. 11 n.), ale měl dáti čtenáři bezpečnější a podrobnější návod, jak si počínati. Právě v poslední době bylo vykonáno v tom směru mnoho pozoruhodného a nashromážděno mnoho cenného materiálu; čtenářům, jichž další práce se dovolává, jistě by se byl zavděčil, kdyby jim nové metody zkoumání naznačil (srov. práce Perrierovy, Goringovy, Vervaeckovy a belgické školy vůbec). Zvláštní zmínky zasluhuje kapitola, v níž autor vyličuje smutný osud propuštěných trestanců. — Dílko je psáno plynne a srozumitelně, takže dobře hovoří účelům popularisačním. —ř.